

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Ewa Uchman
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sylwia Cieślińska - Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwotę 411.540,03 zł (czterysta jedenaście tysięcy pięćset czterdzieści złotych 03/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- nakazać pobrać od pozwanego (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 20.578 zł (dwadzieścia tysięcy pięćset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt III C 1639/17

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 09.10.2019 r.

Pozwem z dnia 1 października 2017 r. powód Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad w W., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 411.540,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany wystawił w dniu 26 września 2011 r. gwarancję ubezpieczeniową należytego wykonania kontraktu nr (...), na mocy której zobowiązał się nieodwołalnie i bez stawiania warunków do zapłaty na rzecz powoda kwoty do wysokości 411.540,03 zł w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez wykonawcę – konsorcjum firm (...) sp. z o.o. w K., którą to umowę powód zawarł z w/w podmiotami, a której przedmiotem było wykonanie na rzecz powoda robót pn. „Budowa (...) w K.”. Powód

podniósł, że wykonawca nie wykonał zobowiązania, wobec czego spełnił się warunek gwarancji, a w konsekwencji pozwany ma obowiązek zapłaty. Powód podał nadto, iż pomimo upływu terminu określonego w wezwaniu do zapłaty pozwany odmówił wypłaty, wskazując, że uzyskał od wykonawcy informację, iż Skarbowi Państwa nie przysługuje żadne roszczenie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez wykonawcę, który złożył wniosek do Sądu Okręgowego w Katowicach o zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego w postaci roszczenia o zaniechanie bezprawnego skorzystania z przedmiotowej gwarancji przez Skarb Państwa. Powód wyjaśnił nadto, że postanowieniem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt II Co 198/12/4, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2013 r., sygn. akt I Acz 125/13 Sąd udzielił wykonawcy zabezpieczenia roszczenia poprzez zakazanie Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad skorzystania z wystawionej gwarancji i przyjęcia zapłaty kwoty 411.540,03 zł z tytułu tej gwarancji. Zabezpieczenie to upadło z chwilą wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w dniu 28 października 2016 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach, którym oddalono powództwo wykonawcy o nakazanie zaniechania Skarbowi Państwa skorzystania z gwarancji ubezpieczeniowej (k.2-18 – pozew).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 25 października 2017 r., sygn. akt III Nc 354/17 Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powództwo w całości (k.304 – nakaz).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznał, że zabezpieczył roszczenie powoda w stosunku do wykonawcy powstałe z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez wykonawcę umowy wskazanej w pozwie oraz że odmówił wypłaty świadczenia na wezwanie powoda do zapłaty. Jednocześnie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że powód zawierając umowę z wykonawcą wykonywał działalność gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego typu roszczenia zgodnie z art. 118 kc wynosi 3 lata. Zdaniem pozwanego skoro pierwsza decyzja odmowna pozwanego została wydana w dniu 12 grudnia 2012 r. i dotarła do powoda w dniu 18 grudnia 2012 r., to z chwilą zawezwania do próby ugodowej z dnia 19 lutego 2016 r. roszczenie powoda było już przedawnione, a zatem nie przerwało biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 kc. Ponadto pozwany argumentował, że postanowienie o zabezpieczeniu wydane przez Sąd Okręgowy w Katowicach w dniu 13 grudnia 2012 r., sygn. akt II Co 198/12, utrzymane postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 5 marca 2013 r., nie przerywa biegu terminu przedawnienia. Pozwany podniósł również, że kierowanie przez powoda roszczenia o zapłatę z gwarancji w sytuacji gdy roszczenie to jest przedawnione, stanowi nadużycie prawa. Wskazał także, że ewentualne odsetki winny być zasądzone od dnia wyrokowania, bowiem zgodnie z orzecznictwem jeżeli Sąd ustala odszkodowanie, to odsetki należą się nie od dnia wezwania do zapłaty ani wniesienia pozwu, ale od wyrokowania (k.309-314 – sprzeciw).

W odpowiedzi na sprzeciw powód zaprzeczył, aby prowadził działalność gospodarczą, wskazał, że wydane postanowienia zabezpieczające stanowiły siłę wyższą w rozumieniu art. 121 pkt. 4 kpc, a nadto podniósł, że pozwany uznał roszczenie w piśmie podpisanym przez M. C. (1) z dnia 24 stycznia 2017 r., co wywołało skutki prawne w postaci przerwania biegu przedawnienia. Dodatkowo powód zarzucił, że podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia jest sprzeczne z art. 5 kc (k.324-337 – odpowiedź na sprzeciw).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2011 r. pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wystawiło na zlecenie Wykonawcy – Konsorcjum (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. - „Gwarancję ubezpieczeniową należytego wykonania kontraktu” nr (...) - (...)”, na mocy której pozwany jako Gwarant zobowiązał się nieodwołalnie i bez stawiania warunków do wypłaty na rzecz Beneficjenta określonego jako Skarb Państwa - Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, kwoty 411.540,03 zł w razie powstania roszczenia Beneficjenta w stosunku do Wykonawcy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez Wykonawcę umowy pn. „Budowa (...) w K.”, w okresie obowiązywania w gwarancji, tj. w okresie od 27 września 2011 do 30 listopada 2012 r. Gwarant (pozwany) zobowiązał się nadto do wypłaty Beneficjentowi (powodowi) kwoty 411.540,03 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania oryginału pisemnego wezwania do zapłaty, podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w imieniu Beneficjenta w zakresie jego praw i zobowiązań majątkowych (k.22 – Gwarancja Ubezpieczeniowa; k. 23 – Aneks nr (...) do Gwarancji

ubezpieczeniowej; k.24-34 – Umowa pomiędzy Konsorcjum firm (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. a Skarbem Państwa – GDDKiA; k.35-36 – Aneks do umowy; okoliczność bezsporna).

Wykonawca nie wykonał umowy pn. „Budowa (...)w K.” w terminie, a wykonane roboty dotknięte były licznymi i istotnymi wadami oraz usterkami (k.74-229 – dokumentacja dot. przebiegu, postępu i jakości robót; k.446-449 – zeznania świadka M. B.; k.540-452 zeznania świadka Z. S.; k.453-455 – zeznania świadka W. Ż.).

W tych okolicznościach Skarb Państwa – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (dalej: Skarb Państwa – GDDKiA) wystąpił do (...) Towarzystwa (...) z siedzibą w W. z pisemnym wezwaniem do zapłaty kwoty 411.540,03 zł z tytułu Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu nr (...) w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisma, oświadczając jednocześnie, że Wykonawca nienależycie wykonał zobowiązania wynikające z umowy na wykonanie zadania „Budowa (...) w K.”. Przedmiotowe pismo wpłynęło do siedziby zakładu ubezpieczeń w dniu 29 listopada 2012 r. Do pisma dołączono stosowne pełnomocnictwa (k.230 – wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem doręczenia; k.231-239 – pełnomocnictwa; okoliczności bezsporne).

Zakład ubezpieczeń odmówił zapłaty, wyjaśniając, że Beneficjent w chwili składania wezwania do zapłaty winien posiadać wymagalne roszczenie pieniężne w stosunku do Wykonawcy związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem przez Wykonawcę umowy, natomiast z informacji uzyskanej od Wykonawcy wynika, że Beneficjentowi nie przysługuje żadne roszczenie, a Wykonawca złożył do Sądu Okręgowego w Katowicach wniosek o zabezpieczenie roszczenia niepieniężnego poprzez zakazanie Skarbowi Państwa – GDDKiA bezprawnego korzystania z gwarancji (k.240 – pismo pozwanego; okoliczności bezsporne).

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r. sygn. akt II Co 198/12/4 Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie z wniosku R. D., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. D. w K. oraz (...) sp. z o.o. w K. udzielił wnioskującemu zabezpieczenia roszczenia poprzez zakazanie Skarbowi Państwa – GDDKiA skorzystania z wystawionej przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W. Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu nr (...) i przyjęcia zapłaty kwoty 411.540,03 zł (k.346- 352 – postanowienie z uzasadnieniem). Postanowieniem z 5 marca 2013 r. sygn. akt I Acz 125/13 Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił zażalenie obowiązanego na powyższe orzeczenie (k.342 – 345 – postanowienie wraz z uzasadnieniem; okoliczności bezsporne).

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2016 r., II C 13/13 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo (...) sp. z o.o. przeciwko Skarbowi Państwa – GDDKiA o nakazanie Skarbowi Państwa – GDDKiA zaniechania skorzystania z wystawionej przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W. Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu nr (...) i przyjęcia zapłaty kwoty 411.540,03 zł z tytułu gwarancji oraz o ustalenie, że Wykonawcy należycie wykonali umowę zawartą z pozwanym i pozwanemu nie przysługują roszczenia z tytułu nienależytego wykonania umowy (k.241 – wyrok, k.242-249 – uzasadnienie wyroku; okoliczności bezsporne). W dniu 28 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację od wyżej opisanego wyroku (k.250 – wyrok SA w Katowicach, k.251-263 – uzasadnienie wyroku; okoliczności bezsporne).

W dniu 19 lutego 2016 r. Skarb Państwa – GDDKiA wystąpił do Sądu Rejonowego z wnioskiem o zawezwanie Towarzystwa (...) do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 411.540,03 zł z tytułu gwarancji (k.264-268 – wniosek). Do zawarcia ugody sądowej nie doszło (k. 269 – protokół posiedzenia przed SR dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie; okoliczności bezsporne).

Pismem z dnia 2 stycznia 2017 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 411.540,03 zł z tytułu gwarancji wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (k.270-272 – pismo; okoliczność bezsporna).

W korespondencji e-mailowej z dnia 24 stycznia 2017 r. pracownik pozwanego M. C. (2) oświadczyła, że zakład ubezpieczeń uznaje żądania zgłoszone w ostatecznym przedsądowym wezwaniu do zapłaty i proponuje realizację

całości roszczenia poprzez zapłatę kwoty 411.540,03 zł z pominięciem odsetek (k.273 – e-mail). W piśmie z dnia 3 lutego 2017 r. M. C. (2) wskazała, że ubezpieczyciel odmawia zapłaty żądanej kwoty (k.274 – pismo).

Umocowanie M. C. (2) do działania w imieniu Towarzystwa (...) z siedzibą w W. obejmowało podejmowanie decyzji w zakresie likwidacji szkód i zatwierdzania kosztów likwidacji do wysokości 500 zł oraz podejmowania decyzji o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia w szkodach do kwoty 15.000 zł (k.357-360 – umowy o pracę M. C. (2) z pozwanym; k.361 – upoważnienie nr (...) – Instrukcja Likwidacji Szkód z tytułu realizacji Gwarancji ubezpieczeniowych; k.366 – 382 – Regulamin Organizacyjny; k. 493-495 – zeznania świadka M. C. (2)).

Ostatecznie Towarzystwo (...) z siedzibą w W. nie wypłaciło świadczenia z umowy gwarancji, wobec czego Skarb Państwa – GDDKiA wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy (w tym wyżej wymienionych), a także stosując zasady wynikające z art. 229 i art. 230 kpc.

Sąd oparł się nadto na zeznaniach świadków M. B., Z. S. i W. Ż., a także M. C. (2), których zeznania były spójne, logiczne oraz korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie to spełnić (art. 353 kc). Dłużnik winien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią (art. 354 § 1 kc).

Gwarancja jest czynnością prawną jednostronnie zobowiązującą, ale o charakterze abstrakcyjnym i odpłatnym, chyba że strony inaczej postanowią (por. wyrok SA w Warszawie z 23.03.2005 r., VI ACa 312/04). W orzecznictwie Sądu Najwyższego (które Sąd Okręgowy w pełni podziela), przyjęto, że z faktu, że gwarancja ma samodzielny i nieakcesoryjny charakter wynika niemożność podniesienia przeciwko beneficjentowi zarzutów przysługujących dłużnikowi, którego świadczenie objęto gwarancją. Ważność zobowiązania gwaranta nie zależy od ważności zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Jeżeli umowę gwarancji opatrzone klauzulami „nieodwołalnie i bezwarunkowo” oraz na „pierwsze żądanie” udzielający gwarancji nie może skutecznie powołać się na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego, w związku z którym gwarancja została wystawiona (por. uchwała SN z 16.04.1993 r., III CZP 16/93; uchwała SN z 28.04.1995 r., III CZP 166/94).

Uwzględniając powyższe, Sąd ocenił, że w przedmiotowej sprawie zakres odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń wyznaczają postanowienia Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu z dnia 26 września 2011 r. (k.22). Powstanie obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz Beneficjenta (powoda) jest zatem uzależnione od ziszczenia się warunku, aby wykonawca nie wykonał lub nienależycie wykonał umowę, w związku z którą gwarancja została wystawiona.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że na mocy Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu z dnia 26 września 2011 r. (k.22) pozwany zobowiązał się „nieodwołalnie i bez stawiania warunków” do zapłaty na rzecz powoda (jako Beneficjenta) kwoty 411.540,03 zł, a więc kwoty dochodzonej pozwem. Jednocześnie pozwany nie kwestionował, że ziściły się przesłanki do wypłaty świadczenia z gwarancji, tj. że Wykonawca nie wykonał lub nienależycie wykonał umowę, którą zabezpiecza udzielona przez pozwanego gwarancja. Bronił się jedynie zarzutem przedawnienia, podnosząc, że roszczenie powoda jest związane z działalnością gospodarczą powoda, a więc przedawniło się z upływem 3 lat, licząc od terminu spełnienia świadczenia, który bezspornie przypadał na dzień 13 grudnia 2012 r.

Analizując zasadność podniesionego zarzutu przedawnienia, Sąd uznał, że nawet gdyby przyjąć za słuszną koncepcję pozwanego o gospodarczym charakterze prowadzonej przez powoda działalności (uwzględniając, że powód działa

jako wyspecjalizowana jednostka o cechach takich jak fachowość, zorganizowanie, podporządkowanie regułom opłacalności, zasadzie racjonalnego gospodarowania mieniem, powtarzalność działań, uczestnictwo w obrocie gospodarczym), to w niniejszej sprawie doszło do zawieszenia biegu przedawnienia w rozumieniu art. 121 pkt 4 kc. Zgodnie z tym przepisem bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu co do wszelkich roszczeń, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju – przez czas trwania przeszkody.

Sąd zważył, że postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r., II Co 198/12/4 Sąd Okręgowy Katowicach ustanowił dla Skarbu Państwa – GDDKiA zakaz skorzystania z wystawionej przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W. Gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu nr (...) i przyjęcia zapłaty kwoty 411.540,03 zł z tytułu gwarancji. Zabezpieczenie to upadło (z mocy art. 744 § 1 kpc) dopiero po wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 października 2016 r. oddalającym apelację od wyroku Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia powództwa. Zgodnie bowiem z art. 744 § 1 kpc zabezpieczenie upada w razie prawomocnego zwrotu albo odrzucenia pozwu lub wniosku, oddalenia powództwa lub wniosku albo umorzenia postępowania. Oznacza to, że w okresie od 13 grudnia 2012 r. do 28 października 2016 r. powód nie mógł dochodzić roszczeń przed Sądem. Okoliczność ta w ocenie Sądu Okręgowego stanowi zdarzenie o charakterze siły wyższej w rozumieniu art. 121 pkt 4 kpc, powodując zawieszenie biegu przedawnienia.

Skoro zatem bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo (art. 124 § 1 kc) w dniu 28 października 2016 r. (kiedy to zapadł wspomniany wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach), to roszczenie objęte pozwem złożonym w niniejszej sprawie w dniu 10 października 2017 r. nie jest przedawnione.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, Sąd Okręgowy miał na względzie, że nawet w przypadku przyjęcia odmiennej oceny prawnej (tj. uznania, że nie doszło do zawieszenia biegu przedawnienia), zarzut przedawnienia roszczenia nie mógł być uwzględniony ze względu na istnienie okoliczności, o których mowa w art. 5 kc.

Odmowa spełnienia świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia podlega ocenie Sądu z punktu widzenia nadużycia prawa. Sąd może nie brać tego zarzutu pod uwagę, jeżeli dostrzeże w jego podniesieniu sprzeczność z zasadami współzycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2002 r., II UKN 702/00).

Do uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa konieczne jest wykazanie, że beczynność w dochodzeniu roszczenia wynikała z wyjątkowych, nadzwyczajnych przyczyn. Jeżeli natomiast w okresie biegu przedawnienia nie istniały zasadnicze, usprawiedliwione przeszkody w zakresie dochodzenia roszczenia, to wierzyciel nie może kwestionować skuteczności podniesionego zarzutu przedawnienia z powołaniem się na konstrukcję nadużycia prawa z art. 5 kc (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 czerwca 2017 r., I ACa 1805/15). Ciężar udowodnienia powyższych okoliczności spoczywa – na podstawie art. 6 kc - na kwestionującym uprawnienie do podniesienia zarzutu przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2008 r., V CSK 43/08).

W przedmiotowej sprawie powód wykazał (art. 6 kc), że nie mógł realizować roszczeń z gwarancji ze względu na wyżej opisane postanowienia Sądu Okręgowego i Apelacyjnego w Katowicach w przedmiocie zabezpieczenia, na podstawie których zakazano beneficjentowi dochodzić zapłaty z tytułu gwarancji. Okoliczności te stanowią w ocenie Sądu wyjątkowe i nadzwyczajne przyczyny, usprawiedliwiając tym samym beczynność powoda w omawianym zakresie.

Jednocześnie Sąd uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia art. 5 kc w celu oddalenia powództwa, o co wnosił pozwany, argumentując, że skoro roszczenie jest przedawnione, to powód dopuszcza się nadużycia prawa. Sąd Okręgowy zważył, że co do zasady podniesienie zarzutu przedawnienia przez pozwanego jest działaniem zgodnym z prawem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2017 r., VI ACa 893/16; wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2008 r., V CSK 43/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 r., V CK 399/02). Pozwany nie wykazał, by w sprawie zaistniały inne nadzwyczajne okoliczności, wskazujące na to, że powód dopuścił się nadużycia prawa lub zasad współzycia społecznego.

Jedynie ubocznie podnieść należy, iż w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie doszło do uznania roszczenia w korespondencji e-mailowej z 24 stycznia 2017 r. (k.273), albowiem M. C. (2) – jak wynika z jej zeznań i złożonego upoważnienia - nie miała umocowania do działania w imieniu strony pozwanej w zakresie składania oświadczeń woli o przyznaniu świadczenia o wartości powyżej 15.000 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

Sąd uwzględnił roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Skoro pisemne wezwanie do zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 29 listopada 2012 r., to termin spełnienia świadczenia przypadał na dzień 13 grudnia 2012 r. (co było bezsporne). W konsekwencji uznać należało, że pozwany popadł w opóźnienie z dniem 14 grudnia 2012 r. i od tej daty zasądzić odsetki.

Sąd ocenił, iż nie ma racji pozwany, wywodząc w sprzecznie od nakazu zapłaty, że odsetki od zasądzzonego świadczenia należy uwzględnić od dnia wyrokowania. Sąd zważył, że powołane przez pozwanego orzecznictwo można stosować do innego rodzaju roszczeń, tj. roszczeń o odszkodowanie (zadośćuczynienie) w związku z zajściem zdarzenia ubezpieczeniowego (wypadku), kiedy Sąd ustala sporny rozmiar szkody (krzywdy) w toku trwającego procesu. W przedmiotowej sprawie podstawą dochodzonego roszczenia jest natomiast umowa (gwarancja), w której pozwany zobowiązał się nieodwołalnie i bez stawiania warunków do zapłaty ściśle określonej kwoty, tj. 411.540,03 zł. Wysokość świadczenia była zatem znana od początku, a więc nie wymagała skomplikowanego postępowania dowodowego czy obrachunku Sądu, nie była też to wartość zmienna w czasie. Z tych przyczyn Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia odsetek dopiero od dnia wyrokowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 kpc (na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu), przyjmując, że pozwany przegrał proces w całości.

SSR del. Ewa Uchman

ZARZĄDZENIE

(...)